

16. sesja Rady Praw Człowieka ONZ (Genewa, 28 lutego - 25 marca 2011 r.)

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 marca 2011 r. w sprawie priorytetów na 16. sesję Rady Praw Człowieka ONZ i przeglądu jej funkcjonowania w 2011 r.

Parlament Europejski,

- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka, Europejską konwencję praw człowieka oraz Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając poprzednie rezolucje w sprawie Rady Praw Człowieka Organizacji Narodów Zjednoczonych (UNHRC), a w szczególności rezolucję z dnia 25 lutego 2010 r. w sprawie trzynastej sesji Rady Praw Człowieka ONZ¹, rezolucję z dnia 14 stycznia 2009 r. dotyczącą stworzenia nowej Rady Praw Człowieka ONZ, w tym roli UE², a także rezolucję z dnia 16 marca 2006 r. w sprawie wyniku negocjacji dotyczących Rady Praw Człowieka i 62. sesji Komisji Praw Człowieka ONZ³, rezolucję z dnia 29 stycznia 2004 r. w sprawie stosunków pomiędzy Unią Europejską a Organizacją Narodów Zjednoczonych⁴, rezolucję z dnia 9 czerwca 2005 r. w sprawie reformy Organizacji Narodów Zjednoczonych⁵, rezolucję z dnia 29 września 2005 r. w sprawie rezultatów Światowego Szczytu Organizacji Narodów Zjednoczonych w dniach 14-16 września 2005 r.⁶ oraz rezolucję z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie sprawozdania rocznego dotyczącego praw człowieka na świecie za rok 2009 oraz polityki Unii Europejskiej w tym zakresie⁷,
- uwzględniając swoje pilne rezolucje na temat praw człowieka i demokracji,
- uwzględniając rezolucję A/RES/60/251 Zgromadzenia Ogólnego Organizacji Narodów Zjednoczonych powołującą Radę Praw Człowieka,
- uwzględniając poprzednie zwyczajne i nadzwyczajne sesje UNHRC, a także poprzednie tury powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka,
- uwzględniając 16. sesję UNHRC i jedenastą turę powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka, który odbędzie się w dniach od 2 do 13 maja 2011 r.,
- uwzględniając przegląd funkcjonowania UNHRC odbywający się w 2011 r.,
- mając na uwadze zmiany instytucjonalne, jakie wniosło wejście w życie Traktatu z Lizbony, zwłaszcza utworzenie Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych i powołanie Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa,
- uwzględniając art. 2, art. 3 ust. 5 oraz art. 18, 21, 27 i 47 Traktatu o Unii Europejskiej zmienionego Traktatem z Lizbony,

---

¹ Dz.U. C 348 E z 21.12.2010, s. 6.

² Dz.U. C 46 E z 24.2.2010, s. 71.

³ Dz.U. C 291 E z 30.11.2006, s. 409.

⁴ Dz.U. C 96 E z 21.4.2004, s. 79.

⁵ Dz.U. C 124 E z 25.5.2006, s. 549.

⁶ Dz.U. C 227 E z 21.9.2006, s. 582.

⁷ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0489.

- uwzględniając art. 110 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że poszanowanie, propagowanie i ochrona uniwersalności praw człowieka stanowią część etycznego i prawnego dorobku Unii Europejskiej, a także jedną z podwalin jedności i integralności europejskiej¹,
- B. mając na uwadze, że Unia Europejska i jej państwa członkowskie powinny zapewnić poszanowanie praw człowieka w swych strategiach politycznych, by wzmocnić i nadać wiarygodność stanowisku UE w UNHRC,
- C. mając na uwadze, że UNHRC jest jedyną w swoim rodzaju platformą specjalizującą się w powszechnych prawach człowieka i szczególnym forum zajmującym się tymi prawami w ramach systemu ONZ, mając na uwadze, że powierzono jej ważne zadanie i odpowiedzialność za zwiększanie promowania, ochrony i poszanowania praw człowieka na całym świecie,
- D. mając na uwadze, że przegląd funkcjonowania UNHRC przebiega dwutorowo – status organu jest omawiany w Nowym Jorku, a procedury – w Genewie; mając na uwadze, że jednocześnie wszystkie międzynarodowe podmioty muszą działać na rzecz eliminacji podwójnych standardów oraz unikania wybiórczości i upolitycznienia rozpatrywanych kwestii dotyczących praw człowieka,
- E. mając na uwadze, że państwa nie mogą już dłużej powoływać się na swą suwerenność i krajowy system prawny, aby chronić się przed kontrolą panującej w tych państwach sytuacji praw człowieka,
- F. mając na uwadze, że Unia Europejska powinna występować jako partner na arenie międzynarodowej ogólnie w kontekście ONZ, a konkretnie w UNHRC, a nowe podejście, które uosabia nowa Europejska Służba Działań Zewnętrznych (ESDZ), powinno przyczynić się decydująco do poprawy skuteczności i widoczności działań Unii mających na celu sprostanie globalnym wyzwaniom w spójny i efektywny sposób,
- G. mając na uwadze, że w ramach ESDZ powstała dyrekcja odpowiedzialna za prawa człowieka i demokrację,
- H. mając na uwadze, że delegacja Podkomisji Praw Człowieka Parlamentu Europejskiego uda się z wizytą do Genewy w czasie 16. sesji UNHRC, tak jak miało to miejsce podczas ubiegłych posiedzeń UNHRC i wcześniej podczas posiedzeń jej poprzedniczki – Komisji Praw Człowieka ONZ,
  1. podkreśla znaczenie 16. sesji UNHRC, a zwłaszcza procesu przeglądu jej funkcjonowania, który dostarcza jedynej w swoim rodzaju okazji do oceny tego, jak Rada wykorzystała swój mandat, i daje Radzie sposobność do rozszerzenia jej metod pracy pozwalającą na skuteczniejsze i systematyczniejsze reakcje na łamanie praw człowieka; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że do procesu przeglądu funkcjonowania UNHRC wyznaczono dwóch mediatorów: Maroko i Liechtenstein;
  2. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w programie 16. sesji zwyczajnej znalazły się między innymi raporty o prawach osób należących do mniejszości narodowych lub etnicznych,

---

¹ Art. 2, art. 3 ust. 5 i art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej.

religijnych i językowych oraz raporty o propagowaniu i ochronie praw człowieka i wolności podstawowych w warunkach walki z terroryzmem, a także obszerne spotkania poświęcone prawom dziecka;

3. z zadowoleniem przyjmuje tegoroczne nominacje na sprawozdawców specjalnych w tych kluczowych kwestiach i odnotowuje raporty, które zostaną przedstawione przez sprawozdawców specjalnych na temat tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania, na temat wolności wyznania i przekonań oraz sytuacji obrońców praw człowieka; wzywa państwa członkowskie UE do aktywnego zaangażowania się w te debaty;
4. z zadowoleniem przyjmuje utworzenie nowej dyrekcji odpowiedzialnej za prawa człowieka i demokrację i popiera stworzenie grupy roboczej Rady UE ds. praw człowieka (COHOM) z siedzibą w Brukseli – jako że lokalizacja w Brukseli pozwala na lepsze monitorowanie polityki UE – w skład której wejdą eksperci w dziedzinie praw człowieka ze wszystkich 27 państw członkowskich i która pomoże zorganizować prace wielostronne w odniesieniu do prac dwustronnych;
5. popiera wyznaczenie specjalnego przedstawiciela wysokiego szczebla UE ds. praw człowieka i ponownie podkreśla potrzebę krajowych strategii w zakresie praw człowieka i demokracji;
6. podkreśla, że istotne jest, aby UE zajmowała wspólne stanowisko w kwestiach omawianych podczas 16. sesji, i zwraca się do państw członkowskich o wzmocnienie praktyki UE przekazywania „jednego stanowiska, ale wieloma głosami”, która sprawdziła się w ostatnich latach, np. w związku z inicjatywami UE przeciwko karze śmierci;

Działalność Rady Praw Człowieka

7. ponownie podkreśla swoje wezwanie skierowane do państw członkowskich UE do aktywnego sprzeciwu wobec wszelkich prób godzących w koncepcję powszechności, niepodzielności i współzależności praw człowieka oraz do zachęcania UNHRC, aby zwróciła szczególną uwagę na przypadki dyskryminacji w oparciu o wszystkie przesłanki, m.in. ze względu na płeć, niepełnosprawność, pochodzenie rasowe lub etniczne, wiek, orientację seksualną, religię lub przekonania;
8. przypomina o znaczeniu współzależności praw cywilnych i politycznych oraz praw gospodarczych, socjalnych i kulturowych; zwraca się o uznanie dostępu do wody i urządzeń sanitarnych za podstawowe prawo pozwalające na poprawę warunków życia ludzi;
9. jest zaniepokojony, że największą przeszkodą w bardziej aktywnym podjęciu mandatu przez UNHRC jest często dominująca „polityka bloków” oraz jej wpływ na wybór krajów i sytuacji będących przedmiotem uwagi UNHRC; ponownie stwierdza, że zdolność UNHRC do skutecznego wychodzenia naprzeciw problemom danego kraju oraz do reagowania w terminowy i adekwatny sposób ma kluczowe znaczenie dla jej autorytetu i wiarygodności;
10. uważa, że UNHRC należy wyposażyć w lepsze narzędzia do zajmowania się zarówno chronicznymi, jak i nagłymi sytuacjami, na przykład poprzez rozszerzenie „zestawu narzędzi” na rzecz praw człowieka, organizowanie paneli nie tylko w czasie sesji, ale również pomiędzy nimi, oraz poprzez przenoszenie sesji z Genewy do regionów; ubolewa, że w kilku sytuacjach UNHRC okazała się niezdolna do rozwiązania w szybki i terminowy

sposób poważnych problemów w zakresie praw człowieka z powodu braku odpowiednich instrumentów, wspiera zatem idee niezależnych „alarmów”; aktywnie zabiega o utworzenie specjalnych mechanizmów UNHRC, pozwalających na szybką reakcję na kryzysy w zakresie praw człowieka, takie jak np. te na Bliskim Wschodzie i w Afryce Północnej, Iranie i na Białorusi;

11. z zadowoleniem przyjmuje starania w ramach UNHRC polegające na powołaniu międzyregionalnej grupy roboczej w sprawie sytuacji na Białorusi; wzywa UNHRC do wydania oświadczenia zdecydowanie potępiającego rażące łamanie praw człowieka w tym kraju oraz represje wobec opozycji demokratycznej i zwyczajnych obywateli po wyborach prezydenckich w dniu 19 grudnia 2010 r. oraz wzywa do uchwalenia rezolucji w tej sprawie;
12. przyjmuje z zadowoleniem inicjatywę Stanów Zjednoczonych, aby wystosować rezolucję na temat sytuacji w Iranie; wzywa państwa członkowskie UE do udzielenia zdecydowanego wsparcia wprowadzeniu specjalnego mechanizmu dotyczącego Iranu; wzywa wysoką przedstawiciel i ESDZ do koordynacji współpracy między UE a Stanami Zjednoczonymi w zakresie kwestii praw człowieka będących przedmiotem wspólnej troski, przy czym UE powinna działać w pełni niezależnie, aby być skuteczna i wiarygodna;
13. przyjmuje z zadowoleniem wysłanie do Tunezji misji humanitarnej ONZ wysokiego szczebla w dniach 27 stycznia - 2 lutego 2011 r. i gorąco zachęca do pełnego wdrożenia jej zaleceń; ponawia apel o powołanie niezależnej międzynarodowej komisji dochodzeniowej, która zajęłaby się badaniem przypadków poważnych naruszeń praw człowieka, do jakich doszło po wydarzeniach z dnia 17 grudnia 2010 r.;
14. wspiera wysłanie misji OHCHR do Egiptu celem zbadania ogólnej sytuacji w zakresie praw człowieka będącej następstwem zmiany przywództwa w tym kraju;
15. z zadowoleniem przyjmuje przyjęcie w drodze porozumienia rezolucji dotyczącej sytuacji w zakresie praw człowieka w Libii podczas 15. sesji specjalnej w dniu 25 lutego 2011 r., w której potępiono przypadki rażącego i systematycznego łamania praw człowieka w Libii i zwrócono uwagę, że niektóre z nich można potraktować jako zbrodnie przeciwko ludzkości; wzywa do wysłania do Libii niezależnej międzynarodowej komisji dochodzeniowej celem zbadania wszystkich zarzutów dotyczących łamania w tym kraju międzynarodowego prawa w dziedzinie praw człowieka i zdecydowanie wspiera zalecenie zawieszenia członkostwa Libii w UNHRC; z zadowoleniem przyjmuje w związku z tym decyzję Zgromadzenia Ogólnego ONZ z dnia 1 marca 2011 r. o zawieszeniu członkostwa Libii w UNHRC;
16. popiera otwarcie regionalnego biura OHRHC w regionie śródziemnomorskim;
17. z zadowoleniem przyjmuje przeprowadzenie z inicjatywy Nigerii i Stanów Zjednoczonych 14. specjalnej sesji poświęconej sytuacji w zakresie praw człowieka w Wybrzeżu Kości Słoniowej w związku z zakończeniem wyborów prezydenckich w 2010 r., podczas której potępiono przypadki naruszenia praw człowieka i wezwano wszystkie strony do pełnego poszanowania praw człowieka i podstawowych wolności oraz rządów prawa; ponownie wyraża poparcie dla wyników wyborów w formie uznanej przez ONZ i wzywa wszystkie zainteresowane strony do uznania władzy Alassane’a Ouattary jako wybranego prezydenta; popiera decyzję Unii Afrykańskiej o zorganizowaniu panelu głów państw celem osiągnięcia pokojowego i negocjowanego rozwiązania kryzysu powyborczego w Wybrzeżu Kości Słoniowej;

18. wobec sprawozdań specjalnych sprawozdawców ds. sytuacji w zakresie praw człowieka w Koreańskiej Republice Ludowo-Demokratycznej (KRLD) oraz ds. sytuacji w zakresie praw człowieka w Birmy ponawia apel do UE o publiczne poparcie powołania komisji dochodzeniowych ONZ, które oceniłyby przypadki naruszenia praw człowieka w tych krajach oraz to, na ile te naruszenia stanowią zbrodnie przeciwko ludzkości; ubolewa nad brakiem współpracy między KRLD a specjalnym sprawozdawcą i wnosi o przedłużenie mandatu specjalnego sprawozdawcy dla Birmy;
19. nalega, aby podczas nadchodzącej sesji UNHRC UE aktywnie uczestniczyła w przygotowaniu rezolucji na temat sprawozdania będącego reakcją komisji niezależnych ekspertów na międzynarodową misję informacyjną ds. konfliktu w Strefie Gazy i aby poparła tę rezolucję, tak aby zapewnić pociągnięcie do odpowiedzialności za naruszenia prawa międzynarodowego, oraz aby UE poparła zwrócenie się do Zgromadzenia Ogólnego i mechanizmów międzynarodowego wymiaru sprawiedliwości w przypadku, gdyby stronie izraelskiej i palestyńskiej nie udało się dopełnić obowiązku przeprowadzenia dochodzenia zgodnie z międzynarodowymi normami; wzywa ponadto wysoką przedstawiciel do aktywnego monitorowania zgodności działań podejmowanych w następstwie sprawozdania międzynarodowej misji informacyjnej dotyczącej incydentu z humanitarnym konwojem statków z ustaleniami tego sprawozdania, przy zapewnieniu przestrzegania zasad rozliczalności i odpowiedzialności; podkreśla w związku z tym, że aspekty praw człowieka należy najpierw omówić w ramach Rady Stowarzyszenia UE-Izrael, a także Wspólnej Komisji UE-Autonomia Palestyńska; jest szczególnie zaniepokojony faktem, że konkluzje Rady Stowarzyszenia UE-Izrael z dnia 21 lutego 2011 r. nie odzwierciedlają stanowiska UE w tej sprawie;
20. z zadowoleniem przyjmuje oświadczenia wysokiej przedstawiciel ds. praw człowieka ONZ na temat jej pierwszej wizyty na okupowanych terytoriach palestyńskich i w Izraelu, a zwłaszcza dobitną wypowiedź krytykującą prowadzoną przez Izrael politykę osadnictwa, a także przesłanie, że „międzynarodowe prawo w dziedzinie praw człowieka i międzynarodowe prawo humanitarne nie podlegają uzgodnieniom”; podkreśla znaczenie pokojowego procesu demokratyzacji Bliskiego Wschodu;
21. ubolewa nad tym, że podczas gdy kryteria członkostwa w UNHRC ustalone w rezolucji 60/251 Zgromadzenia Ogólnego ONZ zakładają pełną współpracę z tym organem, obecna praktyka dobrowolnych deklaracji doprowadziła do bardzo rozbieżnych i niewystarczających wyników; ponawia zatem apel, by wszyscy członkowie UNHRC byli stale zapraszani do udziału w procedurach specjalnych, co – poza nieposzlakowanymi notowaniami w zakresie zaangażowania w prawa człowieka – stanowiłoby minimalny próg uzyskania członkostwa; podkreśla znaczenie prawdziwie konkurencyjnego środowiska w procesie wyborów; wzywa do zniesienia możliwości, by grupy regionalne wносиły ustaloną wcześniej listę kandydatów do członkostwa w UNHRC;
22. wzywa państwa członkowskie UE oraz ESDZ do czynnego włączenia się w przeprowadzenie przeglądu UNHRC w 2011 r. celem wzmocnienia przestrzegania przez nią mandatu; podkreśla, że UNHRC powinna być raczej mechanizmem wczesnego ostrzegania i zapobiegania i że do tych celów powinno się wykorzystywać doświadczenie procedur specjalnych; ponownie podkreśla, że przegląd funkcjonowania UNHRC musi być prowadzony w sposób przejrzysty i wyczerpujący, przy uwzględnieniu opinii organizacji pozarządowych, społeczeństwa obywatelskiego i innych istotnych zainteresowanych podmiotów; wzywa ESDZ do regularnego informowania Podkomisji Praw Człowieka

Parlamentu Europejskiego o rozwoju wypadków odnośnie do tego przeglądu;

23. ponownie podkreśla stanowisko, że przeprowadzenie przeglądu powinno zachować niezależność urzędu Wysokiego Przedstawiciela ds. Praw Człowieka ONZ (OHCHR), i przeciwstawia się jakimkolwiek zamiarom zmiany statusu OHCHR, która mogłaby negatywnie wpłynąć na finansowanie urzędu, a tym samym na jego niezależność; z zadowoleniem przyjmuje niedawną nominację asystenta sekretarza generalnego ds. praw człowieka ONZ, który prowadzi biuro OHCHR w Nowym Jorku; jest zdania, że ten nowy urząd pomoże wesprzeć kontakty, dialog i przejrzystość między Zgromadzeniem Ogólnym ONZ a innymi podmiotami ONZ, w tym Radą Bezpieczeństwa i OHCHR; podkreśla potrzebę udostępnienia dostatecznego finansowania, aby zagwarantować, iż regionalne i terenowe biura OHCHR pozostaną otwarte celem kontynuowania pracy w terenie;
24. nalega, by utrzymano i wzmocniono specjalne procedury oraz zagwarantowano UNHRC możliwość zajmowania się konkretnymi przypadkami naruszenia praw człowieka za pośrednictwem rezolucji odnoszących się do poszczególnych krajów i nadawania mandatów krajowych; podkreśla znaczenie niepodzielności praw człowieka, zarówno praw społecznych, gospodarczych i kulturowych, jak i praw cywilnych i politycznych; odnotowuje z troską, że mechanizm skarg, unikalny powszechny mechanizm, w którego centrum uwagi znajduje się ofiara, w stosunku do ogromnej liczby wniosków, jakie zarejestrował, niewiele wniósł, jeśli chodzi o wyniki; podkreśla potrzebę zajęcia się tą kwestią w ramach przeglądu funkcjonowania UNHRC;

Powszechny przegląd okresowy (UPR)

25. uznaje wartość dodaną UPR, jako podzielanego przez wszystkie rządy doświadczenia, które polega na jednakowym traktowaniu i nadzorze wszystkich członków ONZ pomimo faktu, że kraje muszą dobrowolnie przyjąć poddanie się mu i wprowadzić poczynione zalecenia; zwraca uwagę, że do grudnia 2011 r. wszystkie państwa członkowskie ONZ muszą zostać poddane przeglądowi w ramach tego mechanizmu;
26. podkreśla, że ogromne znaczenie ma zachowanie przez UNHRC przestrzeni, w obrębie której społeczeństwo obywatelskie mogłoby uczestniczyć w dialogu, a także otwieranie organizacjom pozarządowym nowych możliwości wchodzenia w dialog z konkretnymi państwami;
27. wspiera dalsze angażowanie się organizacji pozarządowych w UPR poprzez umożliwianie wnoszenia pisemnych zaleceń do rozpatrzenia przez grupę roboczą oraz udział w jej debatach;
28. odnotowuje możliwość, jaką UPR oferuje państwom, by zobowiązywały się do wdrożenia swoich obowiązków odnośnie do praw człowieka, a także podejmowania działań następczych wobec wniosków organów traktatowych i procedur specjalnych;
29. ponownie potwierdza fakt, że zalecenia powinny być w większym stopniu ukierunkowane na wyniki, i wzywa do większego zaangażowania w UPR niezależnych ekspertów oraz krajowych instytucji praw człowieka, aby zapewnić, że UPR będzie skutecznym mechanizmem prowadzenia działań następczych; uważa, że niezależnych ekspertów można angażować w UPR poprzez zalecanie im obserwowania procesu przeglądu i przedstawienia streszczenia czy analizy UPR w czasie przyjmowania sprawozdania końcowego;

30. ubolewa, że pierwszy cykl przeglądu pewnych krajów nie spełnił oczekiwań co do przejrzystego, kompleksowego i niekonfrontacyjnego procesu; przyjmuje w tym względzie odegraną przez państwa członkowskie UE rolę zmierzającą do przerwania „mentalności bloków”; zachęca państwa członkowskie UE do udzielania pomocy technicznej, by wesprzeć wdrażanie zaleceń;
31. wzywa państwa członkowskie UE do dalszego angażowania się w przegląd UNHRC, do zapewnienia ciągłości między pierwszym a drugim cyklem UPR i do dopilnowania, by drugi cykl koncentrował się na wdrażaniu i wprowadzaniu w życie zaleceń; popiera stanowisko zakładające, że państwa poddane UPR powinny udzielać jasnych odpowiedzi na wszystkie zalecenia i harmonogramy wdrażania zaleceń grupy roboczej; zauważa, że przedłożenie średniookresowego sprawozdania o stanie wdrożenia może pozytywnie wpłynąć na ten proces;

Procedury specjalne

32. ponownie stwierdza, że procedury specjalne leżą u podstaw systemu praw człowieka ONZ i że wiarygodność i skuteczność UNHRC odnośnie do ochrony praw człowieka opiera się na współpracowaniu z procedurami specjalnymi oraz ich pełnym wdrożeniu; podkreśla w tym kontekście, że większa niezależność i interaktywność procedur specjalnych w Radzie ma fundamentalne znaczenie;
33. potępia próby podważenia niezależności procedur specjalnych poprzez stawianie rządów ponad nimi; podkreśla, że wszelki rodzaj kontroli upolityczni i zaszkodzi skuteczności systemu;
34. uważa procedury specjalne zajmujące się sytuacją w poszczególnych krajach za zasadniczy instrument na rzecz poprawy sytuacji w zakresie praw człowieka w tych krajach; podkreśla, że ze względu na kluczowe elementy, jak ich cykliczność oraz doświadczenie, na jakim się opierają, UPR nie może zastąpić krajowych mandatów;
35. wzywa państwa członkowskie UE do obrony uczciwości i odpowiedzialności UNHRC w przeglądzie jej funkcjonowania poprzez poparcie ustanowienia mechanizmu działań następczych w zakresie wdrożenia zaleceń dotyczących procedur specjalnych, oprócz przyjęcia kryteriów wyboru oraz bardziej przejrzystego procesu nominacji opierającego się na przygotowaniu, umiejętnościach, kwalifikacjach i doświadczeniu osób nominowanych; udziela poparcia dla propozycji organizacji pozarządowych polegającej na zwiększeniu potencjału wczesnego ostrzegania procedur specjalnych dzięki mechanizmowi, który umożliwia im doprowadzenie do automatycznego uwzględnienia danej sytuacji przez UNHRC;

Wkład UE

36. z zadowoleniem przyjmuje udział wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii Europejskiej ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa w 16. sesji UNHRC;
37. nalega, by ESDZ, a konkretnie delegatury UE w Genewie i Nowym Jorku, zwiększyły spójność, widoczność i wiarygodność działań UE w UNHRC poprzez dalszy rozwój zasięgu w różnych regionach świata i współpracy międzyregionalnej, zwłaszcza w zakresie wywierania nacisku na umiarkowane państwa we wszystkich grupach;

38. ponownie podkreśla w tym kontekście swoje stanowisko dotyczące koncepcji „zniesławiania religii” oraz, uznając potrzebę kompleksowego podejścia do problemu dyskryminacji mniejszości wyznaniowych, uważa za niewłaściwe uwzględnienie tej koncepcji w Protokole w sprawie uzupełniających norm w odniesieniu do rasizmu, dyskryminacji rasowej, ksenofobii i wszelkich form dyskryminacji; z zadowoleniem przyjmuje wydarzenie towarzyszące zorganizowane przez delegaturę UE w celu upamiętnienia 25. rocznicy stworzenia mandatu Specjalnego Sprawozdawcy ONZ ds. Wolności Religii i Wyznania; apeluje do UE o zwrócenie się do głównych zwolenników tej rezolucji oraz do pozostałych partnerów w celu znalezienia alternatywy dla rezolucji o zniesławieniu, która zostanie przedstawiona;
39. popiera międzyregionalne oświadczenie na temat praw osób LGBT, które ma zostać przedstawione;
40. ponownie potwierdza poparcie dla aktywnego udziału UE w pracach UNHRC od momentu jej utworzenia, zwłaszcza poprzez przedkładanie rezolucji i wspólnych rezolucji, wydawanie oświadczeń, udział w interaktywnych dialogach i debatach; uznaje zobowiązania powzięte przez UE i mające na celu rozwiązywanie problemów danych krajów w ramach UNHRC oraz podkreśla znaczenie ścisłej realizacji tych zobowiązań;
41. wspiera wspólną inicjatywę UE i GRULAC (Grupy Państw Ameryki Łacińskiej i Karaibów) w sprawie rezolucji na temat dzieci żyjących i pracujących na ulicach;
42. wzywa państwa członkowskie UE, by dołożyły wszelkich starań na rzecz zachowania wszystkich mandatów w ramach procedur specjalnych i wzywa w szczególności do przedłużenia mandatu Specjalnego Sprawozdawcy ONZ ds. Sytuacji Obrońców Praw Człowieka;
43. wyraża ubolewanie, że często wydaje się, iż skutkiem ubocznym wysiłków UE w celu znalezienia konsensusu jest to, że Unia ogranicza swoje ambicje, a także jest zdania, że UE powinna wykazywać większą odwagę w przedstawianiu lub proponowaniu rezolucji dotyczących konkretnych państw;
44. z zaniepokojeniem odnotowuje, że UE nie jest w stanie skutecznie wywierać wpływu w ramach szerszej struktury ONZ; podkreśla, że UE powinna bezwzględnie uczynić UNHRC priorytetem i lepiej koordynować prace państw członkowskich, a także wzywa Radę do przyjęcia wytycznych, aby ułatwić koordynację i podejmowanie decyzji w tym kontekście, jak również aby dążyć do tworzenia koalicji/przymierzy z kluczowymi partnerami regionalnymi i wszystkimi umiarkowanymi państwami i w ten sposób działać na rzecz przewyciężenia logiki bloków w UNHRC;
45. zwraca uwagę, na szczeblu praktycznym, na znaczenie posiadania większej, dobrze przygotowanej delegatury UE w Genewie i Nowym Jorku; podkreśla, że działania prowadzone w Genewie i Nowym Jorku muszą stanowić integralną część polityki zagranicznej UE, skupiającej się na poprawie wewnętrznej koordynacji, jak również podkreśla potrzebę utrzymywania prawidłowej zależności pomiędzy szczeblem dwustronnym a wielostronnym;
46. ubolewa nad tym, że odroczone rezolucję złożoną we wrześniu 2010 r. przez UE na Zgromadzeniu Ogólnym ONZ, która to rezolucja miała na celu wzmocnienie statusu UE, tak aby był on spójny z nowym łańcem instytucjonalnym w następstwie wejścia w życie

traktatu lizbońskiego; zwraca uwagę, że dzięki wzmocnionemu statusowi UE mogłaby być reprezentowana przez tę samą osobę (Przewodniczącego Rady Europejskiej lub Wysokiego Przedstawiciela) i mogła mówić jednym głosem, a także zwiększyłaby swą widoczność i wpływ jako podmiot globalny; nalega na konieczność kontynuowania wysiłków specjalnej „grupy zadaniowej” ESDZ w celu forsowania uchwalenia rezolucji w ścisłej współpracy z państwami członkowskimi UE;

47. upoważnia swoją delegację na 16. sesję UNHRC do zgłoszenia obaw wyrażonych w niniejszej rezolucji; wzywa tę delegację do sporządzenia sprawozdania ze swojej wizyty dla Podkomisji Praw Człowieka oraz uznaje, że niezbędne jest dalsze wysyłanie delegacji Parlamentu Europejskiego na istotne sesje UNHRC;
48. ponownie wzywa państwa członkowskie UE do zapewnienia przestrzegania praw człowieka we własnej polityce wewnętrznej, aby uniknąć podwójnych standardów, zwłaszcza mając na względzie trwający proces akcesyjny UE do europejskiej konwencji praw człowieka (EKPC), gdyż nieprzestrzeganie tych praw mogłoby istotnie osłabić pozycję UE w UNHRC;

o

o o

49. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wysokiemu przedstawicielowi/wiceprzewodniczącej Komisji, Radzie, Komisji, rządowi i parlamentom państw członkowskich, Radzie Bezpieczeństwa ONZ, sekretarzowi generalnemu ONZ, przewodniczącemu 64. Zgromadzenia Ogólnego ONZ, przewodniczącemu Rady Praw Człowieka ONZ, Wysokiemu Komisarzowi Narodów Zjednoczonych ds. Praw Człowieka oraz utworzonej przez Komisję Spraw Zagranicznych grupie roboczej UE-ONZ.